

Tapani Toppi

SAATANAN SYNKKIÄ SÄKEITÄ

Kiitän itseäni, että olen jaksanut tähän asti. Kiitän itseäni, että olen saanut ajatuksiani korvien välistä kansien väliin. Kiitän itseäni, että olen uskaltanut julkaista nämä koruttomat lauseet.

Tapani Toppi

Saatanan Synkkiä Säkeitä

Pieni runokokoelma aikuisen miehen
yksinäisyydestä ja tuskasta

© 2025 Tapani Toppi

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9792-1

Silta	7	
Vain varjo jää	8	
Sydämessä yksinäisyys	9	
Varjojen mailla	10	
Musta ruusu	11	
Pillerin puraisin	12	
Ois pitäny	13	
Jospa edes kerran	14	
Yksin pimeässä	15	
Ympäriältä lähteneet	16	
Tähtien tarina	17	
Laskujen Herra	18	
Keskeytetty	20	
Hiljaisuuden paino	22	
Reunalla	24	
Ei enää mitään sanoja	26	
Kun kaikki katkeaa hiljaa	28	
Jos joku olisi nähnyt	30	
Kun ymmärsin vasta hiljaisuudesta (<i>vaimon runo</i>)	32	
Luettiin vasta kun oli liian myöhäistä (<i>ystävien runo</i>)	33	
Reunalla, vielä elossa	35	
Vapaana	36	
Oma ääni	37	
Uusi alku	38	
Sumun syli	39	
Pimeyden syliin	40	

S I L T A

Siinä seisoin
Sillalla synkän joen
Siipeni levitin
Silmäni suljin

Nojasin eteen
Katsoin veteen
Katseeni nostin
Kenelle kostin?

Loiskahdus pimeydessä
Hiljaisuuden rikkoo
Totuuden edessä
Uppoan vedessä

Valo kaikkoo
Kylmä kangistaa
En aio palata
Enää ei halata

VAIN VARJO JÄÄ

Olen ilmaa, jota et halua hengittää
Olen ääni, jota et halua kuulla
Silmiäsi rasittava näky
Vastenmielinen tuoksu

Ei huomenta, ei hyvää yötä
Ei katsetta, ei kosketusta
Niin laskee aurinko
Vain varjo jää

Olen matto, johon jalkasi pyyhit
Arvoton arjen ahertaja
Elämäsi komposti
Tyhjän päällä kuoret

SYDÄMESSÄ YKSINÄISYYS

Sydämessä yksinäisyys
Tunteeni padotut
Kosketuksen kaipuu
Katseet kadotetut

Saan mitä ansaitsen
Mitä se on, vielä tiedä en
Koskaan en riitä, väärin teen
Olen lautturi synkimmän veen

Näen kätteni jäljen
Kuulen sanojeni kaiun
Luulin, on parempi huomina
Enää siihen usko en

Arka ilmeetön haamu
Tyhjässä huoneessa
Koittaa viimeinen aamu
Kylmässä vuoteessa

Katseita ympärillä näe enää en
Myöhä on aika kosketuksen
Turha on kuollutta kiittää
Viikatemies kun satoaan niittää

VARJOJEN MAILLA

Varjojen mailla
Jäätynneiden vetten äärellä
Aurinko laskee puiden taa

Kylmyys laskee, pimeys kietoo
Syleilee, kuristaa
Ahdistaa, en henkeä saa

Aamua odotan
Auringon nousevan
Myrskyn tyyntyvän

Horjuvin askelin kohti suojaa
Pimeyden keskellä kaadun
Siihen kai jään, maadun

Katson ylös tähtiin
Vilkutan, ei kukaan nää
Näinkö täältä lähdettiin

Ensi säde auringon
Silmäkulmaani hellii
Nousen, tunnen vahingon

Raajani kylmenneet
Kyyneleeni jäätäneet
Missä paikkani on?

Parisuhteissa pettyneen ja
parisuhteissa kaltoin kohdellun
miehen saatanan synkkiä säkeitä,
kun lapsuuden parhaat ystävät ovat
kuolleet, eikä minkään pilven raosta
tunnu paistavan valoa. Vaimo ei
ymmärrä vihjeitä, eikä suoraa
puhetta. Ympärillä on pelkkää tyhjää
pimeyttä ja pimeää tyhjyyttä, mutta
silti on noustava joka päivä
ylläpitämään kulissia.

BoD

9 789528 097921